

JEDNOTA S PAPEŽEM A S KNĚŽÍMI SJEDNOCENÝMI S NÍM

Úvod

Jde o jeden z nezákladnějších bodů, který vyvolal mnohé pochybnosti a vícekrát zapříčinil rozdělení mezi členy MKH. Z jednoho pohledu je tento druh reakce pochopitelný, protože Modrá kniha popisuje, že:

„Blíží se hodina, ve které se ničemný člověk, který se hodlá postavit na místo Boha, aby se nechal sám uctívat jako Bůh, chce ukázat v celé své moci. Jak budete moci obstát pod krvavým bičem této hrozné zkoušky, abyste se nerozprchli, neztratili odvahu a zůstali pevní jen ve víře a věrnosti k Ježíši a jeho evangeliu? Mé Neposkvrněné Srdce se stane vaší nejsilnější obranou, ochranným štítem, který vás ochrání před všemi útoky mého Protivníka.“ (7. 6. 1986)

„Lucifer, starý had, ďábel nebo satan, Rudý drak, se stává v těchto posledních časech Antikristem. Už apoštol Jan tvrdil, že každý, kdo popírá, že Ježíš Kristus je Bůh, je Antikrist... Tak jste došli na vrchol očisty, velikého trápení a apostaze, odpadu. Odpad bude všeobecný, neboť téměř všichni půjdou za falešným Kristem a falešnou církví. Tehdy se otevře brána a objeví se člověk nebo samotná osoba Antikrista! Hle, milovaní synové, proč jsem vás chtěla poučit o stránkách Apokalypsy vztahujících se k době, v níž žijete.“ (17. 6. 1989)

Tato poselství Panny Marie jsou v dokonalé jednotě s učením Církve. Jsou přítomná v Katechismu, v oddílu „Odtud přijde soudit živé i mrtvé“:

POSLEDNÍ ZKOUŠKA CÍRKVE. *„Před Kristovým příchodem musí Církev projít závěrečnou zkouškou, která otřese vírou mnohých věřících. Pronásledování, které provází její putování po zemi, odhalí „tajemství nepravosti“ v podobě náboženského podvodu, přinášejícího lidem zdánlivé řešení jejich problémů za cenu odpadnutí od pravdy. Největším náboženským podvodem je antikristův podvod, to je falešné mesiášství, jímž člověk oslavuje sám sebe na místo Boha a jeho Mesiáše, který přišel v těle.“ (KKC 675)*

„Církev vejde do slávy království jedině prostřednictvím těchto posledních Velikonoc, v nichž bude následovat svého Pána v jeho smrti a vzkříšení. Království se tedy neuskuteční nějakým dějinným triumfem Církve cestou vzestupného pokroku, nýbrž Božím vítězstvím nad posledním řáděním zla, po kterém jeho Nevěsta sestoupí z nebe. Boží vítězství nad vzpourou zla bude mít podobu Posledního soudu, a to po závěrečném kosmickém otřesu tohoto pomíjejícího světa.“ (KKC 677)

Dnes bohužel nalezneme některé, někdy i s diplomem z teologie, kteří popírají anebo zpochybňují dvě skutečnosti víry: existenci ďábla a Kristův návrat na konci časů.

Tato poselství Panny Marie, která jsou prorocko-apokalyptické povahy, i učení Církve nemohou být zajisté odděleny od celého kontextu evangelia a samotné nauky Církve. V knize MKH se vyskytují jasná poselství o poslušnosti a lásce, které patří nástupci svatého Petra. V poselství z 30. 10. 1973 najdeme toto poselství, které zde vkládám takové, jaké je, jistě, trochu dlouhé, avšak velmi jasné – promlouvá samo sebou, bez potřeby interpretace:

„Synu, dnes večer ti chci sdělit, jak něžnou lásku cítí mé mateřské Srdce k zástupci mého Syna, k papeži. V těchto chvílích tak bolestných pro Církev... Jsou to pro něho chvíle velké úzkosti... Jsem u něho jako matka, abych jej těšila a podpírala. Všechno utrpení a všechna vzpoura světa zanechává v papežově srdci hlubokou ránu, jako se nakupily všechny hříchy světa na Srdce mého Syna v hodinách jeho hrozného smrtelného zápasu. Srdci papeže způsobuje utrpení tento svět, tak vzdálený od Boha; přemnozí Boha popírají; tato vlna odboje a špíny se stále více vzmáhá a chtěla by všechno zatopit. Srdce papeže trpí osamělostí a opuštěností, v níž je ponecháván...“

Ted' trpí papež zradou a opuštěností od mnohých. Dokonce někteří jeho nejbližší spolupracovníci ho často neposlouchají a kladou mu překážky. Mnozí kněží, které on tak velice miluje, proti němu bojují. Tolik mých synů, satanových to obětí, se mu posmívá a odsuzuje ho... To je pro mou Církev skutečně hodina moci temnot. Ty, synu mně zasvěcený, chceš být radostí a útěchou mého bolestného Srdce: staň se horlivým hlasatelem této hluboké bolesti, mého mateřského nářku! Potěš srdce papeže svou dětinnou láskou, svou modlitbou! Vezmi na sebe část jeho utrpení a pomáhej mu nést jeho kříž, který je nyní příliš těžký. Takové chci mít v Církvi kněze mého Hnutí: mají být přáteli, těšiteli a obhájci papeže.

- *Přáteli, aby jej zahrnovali v jeho samotě velikou láskou a mnohými modlitbami. Stále budou s ním i ve chvíli veliké opuštěnosti. Ponesou s ním jeho kříž, i když bude muset jako můj Syn vystupovat cestou na Kalvárii. Chci, aby byli vedle papeže na kříži a se mnou, s Matkou, také jeho nejdražší přátelé, totiž kněží mého Hnutí.*
- *Těšiteli, aby mu ulehčovali jeho opuštěnost a jeho utrpení a nebáli se mít jako on podíl na témže údělu, který dnes čeká na ty, které jsem připravila na největší oběť pro záchranu světa.*
- *Obhájci, aby mu byli vždy věrni a bojovali proti všem, kteří jej napadají a pomlouvají. Ve Fatimě jsem předpověděla pro Svatého otce tyto chvíle, ale také jsem mu slíbila svou zvláštní pomoc a svou ochranu. Budu ho chránit a budu mu pomáhat vaším prostřednictvím, moji kněží! Vy jste mým vojskem ochotným bojovat za Církev a papeže. Tak budete věrni evangeliu a vaším prostřednictvím dosáhnu svého velkého vítězství.*

Biblické základy v Novém zákoně

V evangeliích nacházíme Pánova slova, která jsou pilíři, podle nichž katolická víra uznává autoritu a v jejím důsledku také poslušnost, která náleží apoštolu sv. Petrovi a jeho legitimním nástupcům:

- Lk 22,31–32: „*Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás prosil jako pšenici. Ale já jsem za tebe prosil, aby neochabla tvoje víra. A ty, až se obrátíš, posiluj své bratry.*“
- Jan 1,42: „*Ježíš na něho pohleděl a řekl: ‚Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ale budeš se nazývat Kéfas,‘ což v překladu znamená Petr (Skála).*“
- Mt 16,17: „*Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je na nebesích.*“
- Jan 21,15–17: „*Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: ‚Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?‘ Odpověděl mu: ‚Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.‘ Řekl mu: ‚Pas mé beránky!‘ Zeptal se ho podruhé: ‚Šimone, synu Janův, miluješ mne?‘ Odpověděl: ‚Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.‘ Řekl mu: ‚Bud' pastýřem mých ovcí!‘ Zeptal se ho potřetí: ‚Šimone, synu Janův, máš mne rád?‘ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: ‚Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.‘ Ježíš mu řekl: ‚Pas mé ovce!‘“*

Dogma o papežské neomylnosti

Dogma o *papežské neomylnosti* (anebo papežově neomylnosti) říká, že papež se nemůže mýlit, když mluví *ex cathedra*, tedy jako učitel anebo pastýř univerzální Církve (*episcopus servus servorum Dei*). Dogma tedy platí jen tehdy, když koná Petrovu službu a vyhlašuje nové dogma anebo když definuje nauku definitivním způsobem jako zjevenou. Vskutku, podle katolické nauky, mimořádné magisterium Církve, i když ho vykonává výlučně papež, v určitých případech nemá povahu neomylnosti: pokud sám papež nepoužívá výlučně (tak, že to dá pochopit hned všem věřícím) toto charisma, kterým Kristus obdaroval Církev, aby byla univerzální svátostí spásy. Vyučování biskupů

zato nejsou pokrytá papežskou neomylností, a vskutku vůbec nejsou citovaná v definici dogmatu tak, jak je to vyjádřené v apoštolské konstituci *Pastor Aeternus*, i když všichni biskupové dohromady, kteří jsou v jednotě s papežem, toto charizma mají. Dogma papežské neomylnosti bylo definováno dogmatickou konstitucí *Pastor Aeternus* 18. července 1870. Toto je text poslední části, kde se nalézá definice dogmatu:

„Proto My, kteří se věrně držíme tradice převzaté od počátku křesťanské víry, k slávě Boha, našeho Spasitele, k povýšení katolického náboženství a pro spásu křesťanských národů, se souhlasem posvátného Koncilu, prohlašujeme a definujeme jako pravdu víry Bohem zjevenou, že když mluví římský papež ex cathedra (dogmatické vyhlášení), tedy když vykonává nejvyšší úřad pastýře a učitele všech křesťanů a v moci své nejvyšší apoštolské autority vyhláší učení o víře anebo morálce, zavazuje tím celou Církev, a pro Boží pomoc, kterou slíbil osobě blahoslaveného Petra, se těší té neomylnosti, kterou chtěl mít Božský Vykupitel obdařenou svou Církev při definování nauky ohledně víry a morálky; proto takovéto definice římského papeže jsou nezměnitelné samy o sobě, a ne kvůli souhlasu Církve. Kdo by se tedy opovážil odporovat této Naší definici, chraň Bůh: staví se mimo Církev.“

Někteří církevní Otcové

Svatý Ignác Antiochijský, který zemřel okolo roku 110 jako mučedník v Římě, řekl, že římstí křesťané „jsou čisti od každé cizí skvrny“, což znamená od každého omylu: zde je předznamenána neomylnost Církve a jeho viditelné Hlavy už od začátku 2. století.

Svatý Irenej, lyonský biskup, který žil ve 2. století, uznává víru římské Církve jako normu pro celou Církev. „S touto Církví, z důvodu jejího nejvyššího prvenství, se musí shodovat každá jiná Církev, protože v ní je zachována apoštolská víra.“

Tady je jasné, že nedotknutelnost od omylu, vlastní římské Církvi, předpokládá neomylnost jejího učitele, papeže. On učil, že kde je Církev, je Duch Svátý a že je nemožné najít pravdu jinde než v Církvi, která vlastní „charizma pravdy“.

Svatý Cyprián, biskup žijící ve 3. století, definuje římskou Církev jako *cathedra Petri* (Petrovu katedru), a když mluvil o jejích protivnících, kteří také chtěli schválit své heretické nauky od papeže, píše: „Oni nemyslí na to, že musí jednat s Římany, jejichž víra byla chválena slavným svědectvím Apoštola a u nichž omyl nemohl najít žádného místa.“

Podle svatého Cypriána v římské Církvi, tedy u papeže, nemůže přebývat omyl. Tudíž téma neomylnosti bylo známé už i v antickém období. Zajisté neomylnost nebyla jednoznačně vyjádřena tak, jako po 1. vatikánském koncilu, avšak nebyla neznámá. Svátý Cyprián okolo roku 250 ještě píše: „Všichni, kteří opouštějí Krista, ztrácejí se ve svých omylech, ale Církev, která věří v Krista a zůstává věrná přijaté pravdě, se od něho neodděluje.“

Svatý Jeroným, žijící ve 4. století, když žádal od papeže Damasa jedno rozhodnutí kvůli problému, o kterém se debatovalo na Východě, napsal: „Jedině u vás se zachovává nezměněné dědictví otců.“

Svatý Teofil, nástupce svatého Ignáce v antiochijské Církvi, říkal, že tak, jak se plavidla třístí, když vyplouvají z přístavu a vplouvají na moře během bouřky, tak i lidé ztroskotávají, když opustí „katedru pravdy“. Tedy Církev byla považována už od počátku za „katedru pravdy“, kde se nemohl usídlit omyl.

Některé pravdy víry zdůrazňované papežem Františkem

1. O svátosti smíření

Svatý otec zdůrazňuje důležitost svátosti smíření jako nevyhnutelnou pro opravdové společenství s Bohem a s Církví.

„Hle, proč nestačí prosit Pána o odpuštění ve vlastní mysli a ve vlastním srdci, ale je nevyhnutelné vyznat pokorně a s důvěrou své hříchy služebníku Církve. Při vysluhování této svátosti kněz reprezentuje nejen Boha, ale i celé společenství, které uznává křehkost každého svého člena, které poslouchá dojatě každého svého člena, které poslouchá s pohnutím jeho lítost, které se s ním smíruje, které ho povzbuzuje a provází v jeho lítosti a provádí na cestě obrácení i lidského a křesťanského dozrávání. Někdo může říci: já se zpovídám jedině Bohu. Ano, ty můžeš říci: ‚Bože, odpusť mi‘ a vyznat mu své hříchy, avšak naše hříchy jsou i proti našim bratřím, proti Církvi. Proto je nevyhnutelné žádat o odpuštění Církve, bratry v osobě kněze. ‚Ale otče, já se stydím...‘ I stud je dobrý, je zdravé mít trochu studu, neboť hanbit se je léčivé. [...] I stud způsobuje dobro, protože nás činí pokornějšími, a kněz přijímá s láskou a něžností toto vyznání a v Božím jménu odpouští... Neboj se zpovědi! Ten, kdo stojí v řadě, aby se vyzpovídal, cítí všechny tyto věci, též hanbu, avšak potom, když skončí zpověď, vyjde svobodný, velký, krásný, ospravedlněný, bílý, šťastný. A toto je krása zpovědi! Chtěl bych se vás zeptat: ... Kdy ses naposledy zpovídal, zpovídala? Ať na to každý myslí... A když už přešlo mnoho času, neztrácej už ani den, běž, kněz bude dobrý. Je tam Ježíš, a Ježíš je lepší jak kněží, Ježíš tě přijme, přijme tě s takovou láskou. Buď odvážný a běž ke zpovědi!“ (Audience 19. února 2014)

V knize rozhovorů s papežem Františkem *Jméno Boha je milosrdenství* (Ed. Piemme, rozhovor s A. Tornielim) z roku 2016, se nacházejí tato jeho tvrzení o svátostné zpovědi:

„Zpovídat se před knězem je způsob, jak vložit svůj život do rukou a do srdce někoho jiného, který v té chvíli jedná ve jménu Ježíšově. Je to způsob, jak být konkrétní a autentický, být před realitou s pohledem na jinou osobu, a ne na sebe samých, v odrazu zrcadla.“ (s. 38)

„Je pravdou, že můžeme rozmlouvat s Pánem, žádat hned o odpuštění, úpěnlivě o něj prosit. A Pán odpouští, hned. Avšak je důležité, abych šel do zpovědnice, která uvede mně samotného před kněze, který zosobňuje Ježíše, abych poklekl před Matku Církve povolanou k tomu, aby rozdávala Boží milosrdenství. V tomto gestu je objektivnost, v mém pokleknutí před knězem, který je v té chvíli prostředníkem milosti, jež mě dosahuje a uzdravuje.“ (s. 38–39)

„Jsou mnohé pokorné osoby, které vyznávají své opakované pády. V životě každého muže a každé ženy není důležité nepadnout nikdy na cestě. Důležité je vždycky vstát, nezůstat na zemi a olizovat si rány. Pán milosrdenství mi odpouští vždy, tedy stále mi nabízí možnost začít znovu.“ (s. 73)

2. O svátosti Eucharistie

Na generální audienci 8. listopadu 2017 posilnil víru o mši svaté jako oběti:

„Eucharistie je nejúžasnější událost, v které se Ježíš Kristus, náš život, stává přítomným. Zúčastnit se mše sv. znamená prožívat znovu Pánovo výkupné umučení a smrt. Je Božím zjevením: Pán se stává přítomným na oltáři, aby byl obětován Otci pro spásu světa... Mše sv. není divadlo, ale znamená to jít vstříc umučení a zmrtvýchvstání Pána – proto kněz říká: Vzhůru srdce.“

O 3. neděli velikonoční 2018:

„Když jdeš k svatému přijímání, jsi si jistý, že Kristus je tam živý, vzkříšený? – No jistě, je to kousek požehnaného chleba. – Ne, je to Ježíš! Kristus je živý, vzkříšený uprostřed nás, a pokud tomu nevěříme, nikdy z nás nebudou dobří křesťané, nebudeme moci jimi být.“ „A protože od radosti ještě nevěřili, byli plní úžasu.“

3. O Panně Marii

Během kázání 1. ledna 2018 Svatý otec mluvil o Marii úplně sjednocené s tajemstvím jejího Syna a též o nevyhnutelnosti přijmout ji do vnitřního života, protože úcta k ní je přirozeným požadavkem křesťanského života:

„Nechejme se nyní vést dnešním evangeliem. O Matce Boží se zde hovoří v této větě: ‚Maria všechno uchovávala ve svém srdci a rozmýšlela o tom.‘ (Lk 2,19). Uchovávala. Jednoduše uchovávala. Maria nic neříká: evangelium nepřináší ani jedno její slovo v celém vánočním příběhu. I v tomto je Matka spojená se Synem: Ježíš je batole, tedy: ‚bez slova‘. On, Slovo, Boží Slovo, které kdysi ‚mnohokrát a mnoha způsoby mluvílo‘ (Žid 1,1), je nyní, ‚v plnosti času‘ (Gal 4,4), němé. Bůh, před kterým se mlčí, je dítě, které nemluví. Jeho vznešenost je beze slov, jeho tajemství lásky se odhaluje v malosti. Tato mlčenlivá malost je jazykem jeho královské důstojnosti. Matka se přidává k Synovi a zachovává mlčení. ÚCTA K PANNĚ MARIÍ NENÍ DUCHOVNÍ BONMOT, JE TO POŽADAVEK KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA... Protože víra se neomezuje jen na myšlenku anebo učení, všichni potřebujeme matčino srdce, které umí zachovávat Boží něžnost a naslouchat chvění člověka. Matka, autorský podpis Boha na lidstvu, kéž chrání tento rok a přináší pokoj svého Syna do srdcí, do našich srdcí a do světa. A nyní vás zvu, abychom ji jednoduše pozdravili jako děti tím pozdravem efezských křesťanů před svými biskupy: ‚Svatá Matko Boží!‘ Řekněme třikrát ze srdce všichni společně, s pohledem na ni (obrátil se k soše postavené u oltáře): ‚Svatá Matko Boží!‘“

A 28. ledna 2018:

„Tato moudrost, která pochází zdaleka, nám pomáhá: Matka opatruje víru, ochraňuje vztahy, zachraňuje v nepohodách a chrání před zlem. Kde je Panna Maria doma, tam ďábel nevstoupí. Kde je Matka, tam nepokoj nebude mít převahu, strach nezvítězí. Kdo z nás toto nepotřebuje, kdo z nás není někdy rozrušený anebo nepokojný? Kolikrát je srdce jako moře během bouřky, kde se hromadí vlny problémů a větry nepokojů nepřestávají foukat! Maria je bezpečná archa uprostřed potopy. Nebudou to ideje anebo technologie, které nám dají útěchu a naději, ale tvář Matky, její ruce, které hladí život, její plášť, který nás ochraňuje. Naučme se nacházet útočiště tím, že půjdeme každý den za Maminkou. ...následuje antifona ‚z každého nebezpečení vysvobod‘ nás‘. Sám Pán ví, že potřebujeme útočiště a ochranu uprostřed tolika nebezpečí. Proto ve vrcholné chvíli, na kříži, řekl milovanému učedníkovi a každému učedníkovi: ‚Hle, tvá Matka‘ (Jan 19,27).

MATKA NENÍ NEPODSTATNÝ DETAIL, SVOBODNÁ VOLBA, ALE KRISTŮV TESTAMENT. My ji potřebujeme tak, jako cestující obcerstvení, jako dítě potřebuje být nesen v náručí. Pro víru je velkým nebezpečím žít bez Matky, bez ochrany, nechat se unášet životem jako listy ve větru. Pán to ví a doporučuje nám přijmout Matku. To není duchovní bonmot, ale požadavek života. Milovat ji není poezie, ale moudrost života. Protože bez Matky nemůžeme být děti. A my jsme především děti, milované děti, které mají Boha za Otce a Pannu Marii za Matku.“

4. O ďáblu

V 8. kapitole apoštolské exhortace *Gaudete et exultate* píše papež František o boji a duchovní bdělosti:

159. „Není to jen zápas proti světu a světské mentalitě, která nás zavádí, ohlupuje a činí průměrnými bez nasazení a radosti. Taktéž to není jen boj proti vlastní křehkosti a vlastním sklonům (každý má nějaký: lenost, žádostivost, závist, žárlivost atd.). Je to i neustálý boj proti ďáblu, který je knížetem zla. Sám Ježíš oslavuje naše vítězství. Radoval se, když jeho učedníci dokázali pokročit v hlásání evangelia, překonávajíc odpor zlého ducha, a zajásal: ‚Viděl jsem satana padat z nebe jako blesk.‘ (Lk 10,18)

Zdá se, že právě na výročí vzniku MKH, 8. 5. 2018, nás Panna Maria a též Don Stefano z nebe utvrzují o důležitosti zůstat sjednocení se Svatým otcem. Během kázání v Domě svaté Marty nám Svatý otec daroval pravdivou katechezi o prohnání zla a jak se musíme utíkat k Panně Marii ve chvílích pokušení. (...)

„Důsledkem toho musíme prosit Ducha Svatého o milost porozumět dobře tomuto, totiž že *ďábel je někdo poražený*. Není mrtvý, je živý, v krajním případě můžeme říci, že je umírající, avšak je to někdo poražený. Z toho důvodu nám nemůže nic slibovat, nemůže nám dát naději něco vybudovat. Ne, on propadl. A přece, přesto že víme, že je poražený, v každodenním životě není lehké zvnitřnit tento koncept, mít ho jako své přesvědčení. A proč? To je lehké pochopit: především proto, že ďábel je svůdce a nám se líbí být sváděnými. Líbí se nám to. A on ví, jak se k nám přiblížit, ví, jaká slova nám má říci. Probouzí naši zvědavost, protože všichni jsme zvědaví, a také naši ješitnost: zkrátka to, co se stalo Evě, se stává i nám. Namlouvá nám: ‚Ochutnej to! Není to takové, jak si to myslíš, ne...‘ Je to svádění. Kromě toho se naši ješitnosti líbí, že na nás myslí, že nám dává nabídky... A on má tuto schopnost, tuto schopnost přitahovat. Z toho důvodu je tak těžké pochopit, že jde o někoho už poraženého, protože on se představuje s velikou mocí: slibuje ti tolik věcí, přináší ti krásné dárky, pěkně zabalené, avšak ty nevíš, co je uvnitř. Ale papír zvenku je pěkný. Svádí nás balíčkem bez toho, aby nám dal vědět, co je uvnitř. Dokáže předvádět naši ješitnosti, naši zvědavosti své návrhy. Opravdu, umírá, ale jako drak, jako krokodýl, když umírá, lovci říkají: ‚Nepřibližuj se ke krokodýlovi, neboť jediným úderem ocasu tě může poslat na onen svět, je velmi nebezpečný.‘ Je svůdce. Představuje se se vší mocí. A my, hlupáci, věříme. On dokáže dobře vyprávět. Mluví výborně. A nejen to: dokáže i hrát, zpívat, dokonce i velikonoční Aleluja je schopný zazpívat, jen aby oklamal. Je to veliký lhář, otec lži. Nakonec, všechny jeho nabídky jsou klamy, všechny. Ale bohužel, on předkládá svoje lži a my věříme. Je poražený, ale pohybuje se jako vítěz. Až natolik, že je schopný dát nám světlo, osvětluje! Avšak ďáblově světlo je oslepující jako ohňostroj a není trvalé. Jeden okamžik a zhasne. Zato Pánovo světlo je mírné, ale trvalé. Ďábel nás klame, podvádí, dokáže se dotýkat naší ješitnosti, zvědavosti a my všechno kupujeme. A tam, v pokušení, padáme. Kdyby to bylo pokušení velkého bojovníka, aspoň by bojoval bez prostředků, ale toto je pokušení předkládané jedním zbabělcem – protože on je zbabělec – lhář, svůdce. Zkrátka, je to nebezpečný poražený. Dávejte si pozor, musíme si dávat na ďábla pozor. ‚Otče, co mám dělat?‘ Stále přichází tato otázka: ‚Otče, co mám dělat před tímto poraženým ďáblem, ale vychytralým, lhářem, svůdcem, který mě chce vzít s sebou? Co mám dělat?‘ V těchto nejsilnějších momentech: ‚V nich se vítězí modlitbou a postem.‘ Pán mluví jasně: bděte, modlete se a potom, jinde, říká: modlitba a půst. Jedině tímto.

Další věc, kterou musíme dělat, je nepřibližovat se. Jeden církevní Otec řekl, že ‚ďábel je rozružený pes, anebo lépe řečeno, zuřivý a přivázaný na řetězu.‘ On je přivázaný řetězem. Ale půjdeš ho pohládit? Nechod' ho pohládit, protože tě kousne, zničí tě. On je tam, já jsem tady. Tedy nepřibližuj se, protože když ‚vím, že pokud se duchovně přiblížím k té myšlence, když se přiblížím k té žádostivosti, když jdu tam nebo onde, přiblížuji se k rozruženému psovi přivázanému řetězem. Prosím tě, nedělej to,‘ doporučoval František, přičemž popsal možné důsledky v imaginárním dialogu: ‚Máš velkou ránu...‘ ‚Kdo ti ji uštedřil?‘ ‚Pes.‘ ‚A nebyl přivázaný?‘ ‚Ale ano, šel jsem k němu, abych ho pohládl.‘ ‚Ale ty sis o ni koledoval.‘ Je to přesně tak, nikdy se nepřibližovat, vědět, že i tak je přivázaný. Nechejme ho přivázaného. Druhá věc, kterou potřebujeme udělat: dávat si pozor a s ďáblem nevést dialog. Eva padla, protože s ním komunikovala. On přišel: ‚Ale pojez.‘ Chudera: věřila si, že je velká teoložka a padla. Místo toho nekomunikovat, s ohledem na to, že Ježíš sám nám dává příklad. Na poušti, když ho ďábel přiváděl do pokušení, třech pokušení, jak odpovídá Ježíš? Božími slovy, rozhodnou odpovědí, slovem Bible. Nikdy svým slovem, nekomunikuje s ním. Ježíš vyhání ďáblů, žene je pryč anebo odpovídá Božím slovem. Někdy se ptá na jméno. Jiný dialog s nimi nevede. Zkrátka, s ďáblem se nekomunikuje, protože on nás přemůže, je inteligentnější než my. Je to

anděl, anděl světla. A mnohokrát se k nám přibližuje a nechává vidět toto světlo, ale on světlo ztratil, převléká se za anděla světla, avšak je andělem temnoty, andělem smrti. Na závěr zvu k uvažování o dnešním Ježíšově slově, které napsal evangelista Jan: ‚Vládce tohoto světa je už odsouzen.‘ Opravdu, ďábel je už odsouzen, je poražen, je spoután řetězy a umírá, ale je schopen ničít. A my se musíme modlit, činit pokání, nepřibližovat se, nekomunikovat s ním. A nakonec, jít za Maminou, jako děti, protože když děti mají strach, jdou za mámou: ‚Mami, mami, bojím se!‘ Když mají zlé sny, jdou za mámou. A pro křesťana je mámou Panna Maria, ona nás ochraňuje. Proto církevní Otcové, především ruští mystici, říkají: ‚V době duchovních nepokojů schovat se pod plášť veliké Boží Matky. Jít za Mámou.‘“

Druhý bod MKH a jeho animátor Don Stefano Gobbi

Don Stefano pochopil už od začátku, že pro MKH je charakteristická láska a modlitba za Svatého otce, nezávisle na tom, kdo by mohl být tou osobou, protože toto je víra katolické Církve. Už od začátku Hnutí nebylo *Oběžníku*, kde by se Don Stefano neodvolával na vyhlášení papeže a nežádal by modlitby za něho. Ve večeradlech, které vedl, na konci modlitby svatého růžence, před modlitbou Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci na úmysl Svatého otce, vždy zval všechny přítomné věřící, aby poslali anděly strážné s plody modlitby přímo Svatému otci.

Ve všech mezinárodních duchovních cvičeních Don Stefano vždycky připomínal důležitost toho, aby si kněz MKH nikdy nedovolil dělat nějaké soudy o osobě Svatého otce, ale odpovídal modlitbou a synovskou náklonností na jakoukoliv pochybnost, jakou by k němu někdo mohl mít. Snad je to čas připomenout praktikování této myšlenky, kterou přesvatá Panna inspirovala Dona Stefana.

Můžeme zakončit tím, že pokud by někdo chtěl během večeradel kritizovat anebo posuzovat osobu Svatého otce, anebo, co je ještě horší, zpochybňovat platnost volby papeže, takový kněz by už víc nebyl v souladu s pravým duchem MKH.

Víme všichni, že Panna Maria si posloužila svým prvním nástrojem, kterým byl Don Stefano Gobbi, aby nesl do celého světa fatimské poselství. Můžeme říci beze strachu a bez skrupulí, že skutečnost, že don Stefano zemřel právě v den slavnosti apoštolů sv. Petra a Pavla, že byl pohřben v den památky Neposkvrněného Srdce Panny Marie, může být vnímána jako potvrzení dvou podstatných bodů MKH.

Bez opomenutí toho, že první mučedník MKH, otec Nazareno, a též jedna klauzurní sestra s výjimečnými duchovními dary a členka MKH byli povoláni do věčného života v den Stolce sv. Petra, 22. února. Kéž dokážeme, jak nám říká Panna Maria v poselství, naučit se číst jako děti znamení, která sestupují z jejího Neposkvrněného Srdce, aby osvětili Církev, svět a její Mariánské kněžské hnutí.

Závěr

Druhý bod MKH (*jednota s papežem a s Církví s ním sjednocenou*) můžeme proto zakončit poselstvím Panny Marie z 29. 6. 1988:

1. Abychom zůstali v pravé víře, je třeba zůstat v jednotě se Svatým otcem:
„*Nejmilejší synové, osvěcujte zemi světlem Kristovým. Nejmilejší synové, přivádějte lid ke Kristu s vírou Petrovou. Jen na Petrovi založil Kristus svou Církev. Jen za Petra prosil Kristus, aby jeho víra zůstala vždy úplná. Jen Petrovi Pán svěřil úkol posilovat bratry ve víře... Podporujte papeže svojí synovskou jednotou.*“

2. Panna Maria nám odhaluje svoji touhu, svoji vůli, to, co čeká kněze, kteří se jí zasvětili: *„Modlete se za něho, trpte s ním, milujte ho, obklopujte ho mohutnou silou pokorné a statečné poslušnosti... už mnoho biskupů není v jednotě s papežem a jdou opačnou cestou, než je cesta, kterou určil on.“*
3. Toto poselství je sděleno Donu Stefanovi v den schizmatu zapříčiněném biskupem Marcelem Lefebvrem: Je evidentní, že Panna Maria nechce své kněze ani „liberály“ ani „tradicionalisty“ a zároveň nám dává k úvaze časy, ve kterých žijeme: *„Papežovo srdce dnes krvácí kvůli jednomu biskupovi svaté Církve Boží, který svévolným vysvěcením biskupa, vykonaným proti vůli papeže, otevírá bolestné schizma v katolické Církvi. To je však jen začátek.“*
4. Přesvatá Panna nám ukazuje jednu z velkých bolestí, kvůli které její Neposkvrněné Srdce krvácí: *„To je velký a nebezpečný rozkol, i když dosud není viditelný, který mě naplňuje bolestí a způsobuje krvácení mému Srdci Matky a způsobuje, že můj papež téměř klesá pod tíží příliš těžkého kříže.“*
5. Na závěr: naše svatá Matka nás žádá o vytrvalost v tomto druhém bodu MKH a zdůrazňuje důvod, kvůli kterému nechala vzbudit v Církvi tuto formu spirituality, která je skutečným vojskem odrážejícím její vlastní osobnost: pokoru, poslušnost, čistotu a lásku: *„Já jsem vás připravila, abyste mu pomohli nést jeho velký kříž. Pro toto nastala chvíle, kdy se musí ukázat v celé své síle a lesku velké vojsko, které jsem si svým Mariánským kněžským hnutím v tichu a skrytosti zformovala ve všech částech světa na obranu a účinnou podporu papeže. Tak se počíná jasně rýsovat plán malého stáda, které zůstane věrné Kristu a jeho Církvi, jsouc celé chráněno v zahradě mého Neposkvrněného Srdce...“*

Nezapomeňme, že MKH se zrodilo ve Fatimě právě v době, kdy se holandský sbor biskupů postavil vzdorovitě proti autoritě papeže.

„Měj účast na mé bolesti právě na tomto místě, odkud se pokrokářství a odpad rozšířily v této zemi a v mnohých částech světa.“ (1. 10. 1977)

„Takto na tom samém místě, kde můj protivník začal své dílo zničení Církve, já odpovídám na výzvu a utvářím svůj oddíl.“ (29. 9. 1979)

Dnes bohužel najdeme v Církvi kněze, kteří považují sami sebe za osvěcenější, než je Svatý otec. Někdy se některý prohlašuje za člena MKH anebo se označuje za „věrného“ ctitele Panny Marie a Církve, aniž by si všiml jemné pasti, do které ho nechává satan upadnout.

Modleme se, aby každý z nás mohl zůstat věrný duchu MKH tak, jak to chtěla přesvatá Panna a jak nás to tolik let učil Don Stefano Gobbi.

Don Antonio Carvalho